

# PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul III

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Novembrie 1958 n. 36



## O singura turma, un singur pastor

*Ita textul radiomesagiului adresat de Suveranul Pontif lumii catolice:*

Acest ceas de înfrigurare, în care, din voința misterioasă a Providenței Divine, ne-a fost împusă greaua sarcină a Pontificatului după moartea predecesorului nostru Pius XII, care are merite atât de mari față de Biserica catolică, apasă și compleștește inima noastră. De aceea ridicăm în primul rând călduroase rugăciuni la Dumnezeu, ca să dea, cu infinita-I bunătate, putere slăbiciunii și nepuținței noastre, să ne lumineze mintea, să ne întărească voința.

Imbrășișăm cu dragoste pe iubii membri ai Sacralului Colegiu, ale cărui splendide dote, și virtuți spirituale bine le cunoaștem, adresându-ne în special la aceia pe care, cu durere, îi știm departe de noi, și ale căror suferințe și lipsuri ne mișcă profund.

Dorim de asemeni să exprimăm paterna noastră bunăvoință față de toți venerabili frați ai Episcopatului, care împărășiați prin lumea întreaga se străduiesc să cultive via Domnului.

Nu putem să nu-i amintim pe preoți, care sunt dispensatorii Sfințelor Taine ale lui Dumnezeu, în primul rând pe misionarii care, propovăduitori ai cuvântului dumnezeesc, nu se dau înapoi de la nici un sacrificiu pentru a răspândi adevărul evanghelic în pământurile îndepărtate; pe religioși care colaborează cu Biserica cu zel iluminat; cum și pe acei laici care, sub cărmuirea Episcopilor, militează în rândurile pașnice ale Acțiunii Catolice, și pe toți aceia care, în orice formă, ajută apostolatul ierarhic; pe toți și pe fiecare în parte îi binecuvântăm.

Ne rugăm de asemenea pentru toți cei care ne sunt fii întru Christos, dar în special pentru săraci și pentru cei care suferă; și cerem lui Dumnezeu să le acorde din belșug ajutorul necesar și cereștile mângăieri.

Dintre acești fii ai noștri, gândul nostru se îndreaptă cu deosebită dragoste la credincioșii din regiunea venețiană, unde am exercitat misiunea noastră pastorală; și la aceia din dieceza de la Bergamo în care ne-am născut. Și dacă astăzi suntem atât de departe de ei, suntem totuși prezenți între ei în dragostea Domnului nostru Isus Christos, și așa vom fi totdeauna.

Nădăjduim ca rugăciunile lor, unite cu ale noastre, să se înalte la Dumnezeu pentru a-I implora harul ceresc.

Dar gândul nostru se duce în special la Episcopii, la preoți, la călugărele și la toți credincioșii, care trăiesc în acele națiuni, unde religia catolică nu are nici un fel de libertate, sau numai în parte se bucură de ea; unde sfințele drepturi ale Bisericii sunt călcate în picioare; unde păstori legitimi sunt exilați, sau relegați, sau împiedecați să exercite în mod liber, așa cum trebuie, propria lor misiune. Dorim ca ei să știe că noi împărțim cu dănsii durerea, strâmbtorările, amărăciunile, și că-L implorăm pe Dumnezeu, dătător al tuturor celor bune, să pună capăt acestor neumanе persecuții, care nu numai că minează liniștea și prosperitatea acelor popoare, dar sunt și în contrast flagrant cu civilizația modernă și cu drepturile omului câștigate în decursul veacurilor. Dumnezeu să lumineze mințile căpeteniilor acelor națiuni; să-i ierte pe persecutori; iar celor care se bucură de o libertate legitimă să le dea vreme-miri mai bune și mai fericite.

Cu aceiași părintească dragoste cu care imbrășișăm Biserica occidentală o imbrășișăm pe cea orientală, și deschidem inima și brațele noastre tuturor acelor care sunt separați de acest sediu apostolic unde Petru însuși trăiește în succesori săi « până la sfârșitul veacurilor » (Mat. 28,20) și îndeplinește porunca pe care i-a dat-o Isus, de a lega și de a deslega



## HABEMUS PONTIFICEM

Pe tronul cel mai înalt al lumii s'a suit al 262 urmaș al lui Petru.

Figura sa este de predestinat. Numele său a fost sculptat de profetia care indica drept succesor al lui « Pastor Angelicus » un « Pastor et nauta ».

Misiunea sa, începută în seara de 28 Octombrie — o seară limpede și luminoasă de toamnă romană — are deja trasată linia de urmat: o acțiune de pacificare a lumii, care în anii din urmă a trăit meru în incertitudinea unei păci precare și a ideei, din ce în ce mai « populare », a unui război, el singur capabil să rezolve probleme cărora conversațiile diplomatice și repetatele întâlniri dintre responsabili politici europene n'au reușit să le dea o soluție.

Ioan al XXIII — până cu puțin în urma Patriarh al Veneției — după o strălucită carieră diplomatică în diverse capitale europene, a devenit șef suprem al lumii catolice într'un moment extrem de greu, acceptând să ia pe umerii săi sarcina unei moseniri fără îndoială « pasivă » pe care — cum s'a putut ușor înțelege din discursul pronunțat a doua zi după înălțarea sa la Pontificat, o înfruntă cu curaj în toate aspectele sale.

Primul mesagiu al lui Ioan XXIII poate fi deci considerat expunerea unui adevărat program de acțiune.

Sfântul Părinte a lansat un călduros apel Bisericii Orientale pe care eveniment istoric și intrigi politice au separat-o de Roma, ca să se întoarcă la Biserica Apostolică romană, « unde Petru însuși trăiește în succesori săi ».

« Exprimăm astăzi dorința noastră arzătoare ca ei să se întoarcă în casa Tatălui comun — a spus Ioan XXIII. « Vie cu toții, îi sconjurăm, cu deplină și iubitoare voință; iar această întoarcere să fie cât mai grabnică, cu ajutorul și inspirația Harului. Ei nu vor intra într'o casă străină, ci în propria lor Biserică, aceea care în trecut a fost ilustrată de înțelepciunea strămoșilor lor, și care a fost înfrumusețată de virtuțile acestora ».

Ascultând cuvintele pe care El le-a pronunțat îndreptându-se cu îndurare gândul la Biserica Tăcerii, aveam impresia că-l ascultăm din nou pe Pius XII, Papa care va rămâne pentru todeauna în trista istorie a persecuțiilor religioase ale vremii noastre, apărătorul creștinătății ingenu-chiate.

« Gândul nostru se îndreaptă mai ales la Episcopii, la preoți, la călugărele și la toți credincioșii, care trăiesc în acele națiuni unde religia catolică nu are nici o libertate, sau numai în parte o are; unde drepturile sfinte ale Bisericii sunt încălcate cu netrebnică cutezanță, unde Păstori legitimi sunt exilați, sau relegați, sau împiedecați în exercitarea misiunii lor ».

Dorim ca ei să știe că noi împărțim durerile lor, amărăciunile și strâmbtorările și că-l rugăm pe Dumnezeu, dătător al tuturor celor bune, să pună capăt acestor persecuții, care

nu numai că minează liniștea și prosperitatea acelor popoare, ci sunt în vădit contrast cu civilizația modernă și cu drepturile omului, de multă vreme cucerite ».

Ni se părea că-l ascultăm din nou pe Pius XII, atât erau de adrente la preocupările marelui dispărut cuvintele noului Papă, și aveam aproape un sentiment de renaștere fiindcă în textul care întovărășea ultima Enciclică a lui Eugenio Pacelli pentru Biserica persecutată, publicată în numărul precedent al ziarului nostru, exprimasem îndoiala că succesorul său ar vrea să continue acțiunea în favoarea Bisericii Tăcerii.

Cu o seară înainte de mesagiul pontifical, în seara de 28 Octombrie, după trei zile de înfrigurată așteptare a fumului alb care avea să anunțe alegerea Papei, imaginea albă a lui Angelo Roncalli apăruse în loja externă a Sfântului Petru pentru a da mulțimii delirante prima binecuvântare apostolică.

« Papă a fost ales! » — striga mulțimea adunată pe piața din două părți imbrășișată de teoria coloanelor berninene și până departe la Tibru, în Via della Conciliazione.

După lunga așteptare din zilele Conclavului cuvintele acelea aveau o gravitate și un sens nou.

« Trăiască Papa! » Avem din nou între noi omul căruia Dumnezeu i-a încredințat Casa Sa și soarta turmei Sale.

În mulțime ne întâlnisem cu mulți compatrioți, cu mulți dintre cei care și ei aparțin tristei familii ai celor fără țară: români, unguri, bulgari, cehoslovaci. În ochii lor emoția era evidentă. O emoție controlată, lipsită de acea euforică animație care ilumina privirea celorlalți, a tuturor acelor cărora le este îngăduit să se roage în biserică fără primejdia unei brutale erupții, și care sunt stăpâni absoluți pe destinul națiunii lor. În ochii exilaților se citea neliniște, se citea emoția unei noi așteptări: o așteptare pe care ceilalți nu puteau s'o împărtășească.

A doua zi, ieșind din sala în care ascultasem mesagiul lui Ioan XXIII, ne-am întâlnit cu doi colegi ziaristi unguri: « Habemus Pontificem! » — am strigat într'un singur glas.

Bucuria împărășia în ochii noștri umbra acelei așteptări plină de îndoieli, care cu o seară înainte întuneca privirea celor fără țară.

« Habemus Pontificem! » — strigasem în cor, cu glasuri sugrumate de emoție, pătrunși de înțelesul profund al acestor cuvinte, care acum aveau alt sens, altă putere de convingere.

Acțiunea întreprinsă de către Pius XII pentru apărarea Bisericii noastre avea în sfârșit un demn și tot atât de curajos continuator.

« Habemus Pontificem! » — ne repetam, parcă încercând să ne întipărim în suflete cele două cuvinte. Iar pentru noi era ca și cum am fi spus: « avem în sfârșit un general, avem un tătă! ».

A. RADDI

păcatele lumii (Mat. 16,19) și de a paște turma Domnului (Ioan, 21, 15-17). Exprimăm deasemenea dorința noastră arzătoare ca ei să se întoarcă în casa Tatălui nostru al tuturor și repetăm astăzi cuvintele Mântuitorului: « Tată sfânt, păstrează în numele tău pe aceia pe care mi i-ai încredințat, ca ei să fie toți un singur suflet, așa cum suntem noi » (Ioan, 17; 11). Numai în felul acesta « se va face o singură turmă și un singur păstor » (Ioan, 10, 17). Vie deci cu toții, îi sconjurăm, cu deplină și iubitoare voință; și Dumnezeu să ne ajute ca această întoarcere să se realizeze cât mai curând. Ei nu vor intra într'o casă străină, ci în propria lor casă, aceeași care în trecut a fost ilustrată de luminoasa doctrină a strămoșilor lor și înfrumusețată de virtuțile acestora.

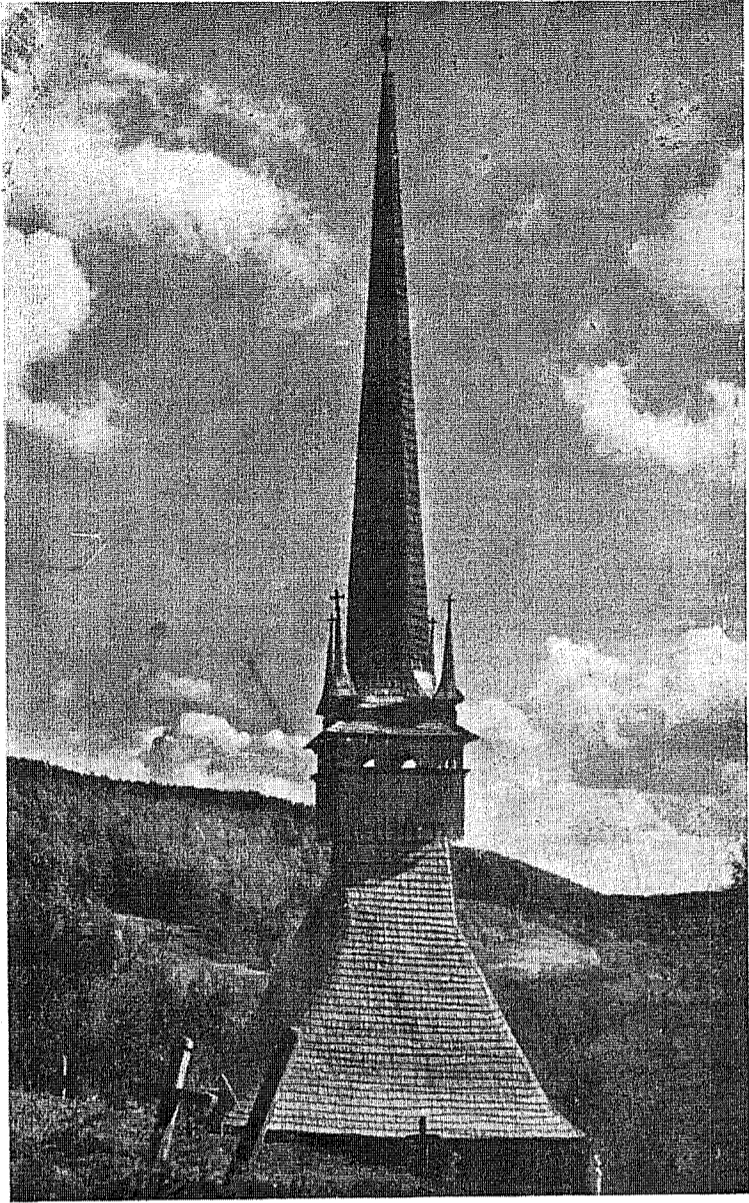
Să ne fie îngăduit să adresăm astăzi un călduros apel tuturor cărmuitorilor popoarelor, în mâinile cărora se află destinul, prosperitatea și nădejdele fiecăreia dintre națiuni. De ce oare nu se apleacă, cu dreptate, neînțelegerile și discordiile? De ce oare resursele minții omenești și bogățiile popoarelor sunt mai curând întrebunătate pentru fabricarea armelor? Instrumente aducătoare de moarte și de distrugere — decât pentru a crește bunăstarea tuturor categoriilor de cetățeni, în special a celor mai strâmbtorăți? Noi știm, e adevărat, că pentru a realiza o acțiune atât de laudabilă și pentru a aplana neînțelegerile există obstacole grave și greutăți care se poate de complicate; dar aceste obstacole, trebuie învinse, chiar dacă această victorie ar implica mari eforturi; fiindcă este vorba de cea mai importantă întreprindere, strâns legată de prosperitatea și întregii omeniri.

Puncte-vă deci pe lucrul cu curaj încrezător, sub oblăduirea lumii care vine de sus, ajutați de protecția lui Dumnezeu. Îndreptați-vă privirea la popoarele care și-au fost încredințate, și ascultați-le glasul. Ce vă cer oare aceste popoare, ce imploră ele? Nu vă cer acele monstruase instrumente de război, descoperite de vremea noastră, care pot cauza distrugerii fratricide și crima universală, ci pacea, aceea pace în virtutea că-

reia familia omenească să poată trăi în libertate, să poată să înflorească și să prospereze; ele vor ca dreptatea să asigure drepturile reciproce și îndatoririle claselor sociale, să se ajungă la o soluție justă; cer, în sfârșit, liniște și bunăînțelegere, singurele în stare să dea naștere unei adevărate prosperități. În adevăr, în pace — dacă este bazată pe drepturile legitime ale fiecăruia și este alimentată de dragostea frățască, se desvoltă artele și cultura, energiile tuturor se unesc într'o virtute constructivă, bogățiile publice și particulare sporesc. Cu privire la aceasta este cunoscută gândirea spiritelor mari: « pacea este concordia în ordine a oamenilor » (S. Augustin, De Civ. dei, 19, 13); « Este liniște în ordin » (S. Tomm. 11-11, 29); « Cuvântul pace est dulce, dar ceia ce îl înseamnă este salutar; există totuși o mare deosebire între pace și sclavie. Adevărata pace este liniște în libertate » (Cic. Philip., 2, 44).

Trebuie să ne gândim și să considerăm cu mare atenție cuvintele pe care ingerii le cântă deasupra leagănului Copilului Sfânt: « Slavă lui Dumnezeu în înălțimile cerului, și pace pe pământ oamenilor cu bună voință » (Luca, 2, 14). Adevărul este că nu se poate da o pace adevărată cetățenilor, popoarelor, națiunilor, dacă această pace nu este dată în primul rând sufletelor lor; fiindcă nu poate să existe pace exterioară, dacă ea nu este imaginată reflectată a păcii interioare, și dacă nu este îndrumată de aceasta, fără de care totul se clătina și amenință să se prăbușească. Numai religia poate să o alimenteze; să o întărească, să o consolideze. Amintească și acest adevăr căci care resping numele lui Dumnezeu, care încălcă drepturile Lui divine, care cu îndrăzneală îndârjire se trudesc să stingă în sufletele oamenilor sentimentul pietății.

În acest ceas plin de amenințări noi vă repetăm cuvintele și făgăduințele Mântuitorului: « Vă las pacea, vă dăruiesc pacea mea » (Ioan, 14, 27). Iar ca auspiciu și gaj al acestei păci adevărate și depline, ca toate celălalte dar de la Dumnezeu, dăm cu dragoste fierbinte binecuvântarea noastră apostolică Urbi et Orbi ».



Biserica de lemn în Transilvania

## Un conciliu straniu

Informații din sursă sigură fac cunoscut că Moscova proiectează un Conciliu Mondial Creștin.

Inițiativa ar fi luată formă în timpul congresului protestant interconfesional care a avut loc la începutul verii la Praga, la care au fost invitate cașpetenile cele mai conformiste ale bisericilor protestante din Cehoslovacia și Ungaria.

Tema bază a congresului a fost «*rechemarea atenției întregii lumi creștine asupra necesității de a împiedica cu orice mijloc înarmarea atomică*».

Formula «*întreaga lume creștină*», sugerată de guvernul din Praga, urmarea să invite biserica ortodoxă, și în primul rând Patriarhia Moscovei — căreia îi revine această inițiativă — cum și bisericile protestante din țările occidentale, care au dovedit, încă de multă vreme o specială aversiune față de problema înarmării atomice pe care ele au condamnat-o în toate întrunirile lor.

Tot la Praga a avut loc de curând o conferință a cărei scop era pregătirea terenului pentru marea «*Conciliu Mondial Creștin*» amintit, conferință



protestant-ortodoxă dominată de inițiativele și sugestiile delegației moscovite, cea mai numeroasă dintre toate.

Biserica evanghelică a Europei occidentale a fost slab reprezentată.

Contactul între ortodocșii ruși și protestanții occidentali a fost încredințat unui grup de reprezentanți protestanți, comuniști notorii, din Cehoslovacia și Ungaria.

Rezultat concret al conferinței protestant-ortodoxe de la Praga a fost o moțiune care va propune întrunirea unui «*Conciliu Mondial al Bisericilor Creștine, care să examineze problema dezarmării atomice*», con-

form dorinței Kremlinului.

În acest scop au fost lansate mesagii șefilor de stat și invitații cărmuitorilor diverselor biserici protestante.

Orașul propus ca sediu al Conciliului Creștin Antiatomic nu a fost încă desemnat, însă în textul care întovărășește invitațiile se insinuează că Praga ar fi «*prea compromițătoare*» pentru unele delegații occidentale, în timp ce nu s'ar putea face nici o obiecție în cazul când localitatea destinată să ospăteze Conciliul ar fi Viena.

Pe de altă parte faptul că Viena este sediul Agenției Atomice Internaționale ar putea fi exploatat la maximum de către reprezentanții bisericilor protestante și ortodoxe, cum și de către delegațiile pseudo-catolice (Cehoslovacia, Ungaria, Polonia și China), care ar profita de ocazie pentru a atrage atenția lumii creștine că energia atomică trebuie să fie utilizată numai pentru scopuri pacifice.

Nu se poate prevedea care va fi răspunsul guvernului de la Viena, dacă se ține seama de faptul că directivele în materie de politică externă depind nu numai de *Volkspartei*, ci și de deciziile luate de comun acord de cele două partide care guvernează Tara.

Că guvernul de la Viena va cădea sau nu în cursa pe care Rusia o întinde astăzi lumii creștine, aceasta are o importanță relativă. Cei care contează este în primul rând atitudinea pe care o vor avea reprezentanții bisericilor protestante occidentale.

Vrem să sperăm că reprezentanții acestor biserici își vor da seama la timp de perfidia jocului rusesc și că nu vor interveni într-un «*Conciliu*» care, sub egida Bisericii, caută să realizeze marea vis al Moscovei: acela de a lipsi Occidentul de orice posibilitate de apărare, lăsându-l la bunul plac al expansionismului «*pacifist*» comunist.

Trebue de asemenea relevată noua ofensivă a U.R.S.S.-ului pe terenul «*politicii interconfesionale*». Invitația adresată bisericilor protestante trebuie interpretată ca un credit nu numai de simpatie ci de încredere pe care Uniunea Sovietică îl acordă acestei biserici, cu care visează să ajungă la o unire care să neutralizeze importanța Bisericii Romei.

## Un strain povesteste

Dl. Manuel Mujica Lainez, până acum căteva luni director al *Relațiilor Culturale în Ministerul Afacerilor Străine al Argentinei*, iscălește în ziarul «*La Nacion*» din Buenos Aires un articol de impresii din recenta sa călătorie în România.

Considerată autoritatea autorului, acest articol — din care reproducem câteva fragmente — a avut un enorm ecou în lumea intelectuală argentină și a reușit să neutralizeze în parte intensitatea de penetrație comunistă în Argentina.

După o scurtă prezentare a originilor poporului român și a vicisitudinilor lui istorice și politice, Dl. Lainez vorbește de actuala stare de lucruri în România:

«*Mi-ar fi fost suficientă atmosfera orașului, atmosferă care nu poate fi mascată, pentru a aprecia anormalitatea, lugubra artificialitate a existenței care este trăită astăzi la București. Sărăcia este evidentă în deplorabila stare a clădirilor, mai ales a celor din zona aristocratică, a cărei grădini au fost transfigurate de părușuire și s'au transformat în excitoare publice pentru rufe.*

De când revoluția a pus stăpânire pe Capitala română nu s'a mai construit aproape nimic și, dacă se ține seamă de faptul că astăzi populația ajunge la un milion și jumătate de suflete și că capacitatea sa de absorbire nu trece de 500 mii locuitori, se poate ușor înțelege că locuințele sunt exploatate la o limită de necrezut. Pentru a ascunde această stare de lucruri în fața străinilor, guvernul a încercat să amenajeze cele trei mari hoteluri ale Capitalei cu toate comoditățile cu care sunt prevăzute întreprinderile internaționale de genul acesta, fără însă să poată să împiedice ca depreziunea atmosferei generale a orașului să pătrundă și în aceste saloane mai mult sau mai puțin somptuase.

Greutățile materiale sunt trădate de mizeria caselor, de felul de a se îmbrăca al populației, de modestia magazinelor, de costul enorm al vieții, de proasta stare în care se găsește străzile. Iar greutățile spirituale se reflectă în expresia oamenilor, care umblă pe străzi cu capul plecat, fără să ridice glasul, fră să rădă.»

Dl. Lainez vorbește apoi despre incapacitatea comuniștilor români de a se adapta atmosferei artificiale în

care respiră, și subliniază evidentă stângeneală a unor dintre intelectualii de prim plan cărora regimul le-a oferit reședințe somptuase, ca de pildă palatul Brâncovenilor, sau ex reședința regală de la Sinaia:

«*Scriitorii și poeții dorm în așternuturi cu monograma Regelui Carol II și beau în cupe cu inițialele Reginei Maria. Însă atât ei cât și delegațiile diverselor țări în care regimul sunt comuniste, calcă cu un aer rătăcit prin aceste somptuase palate populate de fantome ale trecutului, vorbind încet.*

În sfârșit, vorbind despre poporul român, autorul articolului încheie astfel cronică acestei triste călătorii în R.P.R.: «*Am admirat forța lor, care se alimentează de veacuri cu lupte. Ei admiră și simt că iubesc, că iubesc profund pe acești frați latini, care poartă haine prea largi și ghete uzate, umblând pe marile bulevarde ale Bucureștilor înflăcărați de speranță atunci când posturile străine de radio susură că frații lor maghiari au rupt jugul, însuflețindu-se, când se anunță posibilitatea vagă a unei conferințe care, punând pe tapet problema unificării Germaniei, ar putea să ia în considerație și teribila lor problemă. M'am gândit mult la ei astăzi, la pământul lor de legende și*



dansuri și mi-am spus că destinele popoarelor nu pot fi deviate la nesfârșit și că cei care refuză să accepte dominația străină sfârșesc prin a-și recăpăta libertatea. Ceeace importă nu este atitudinea superficială, impusă de circumstanțe; în România nimeni, nici cei care militează în rândurile comuniștilor, nici cei care luptă în tabăra contrarie, nu trăiește o viață reală, stabilă și durabilă, ci o viață nesigură și sufocantă, care va trece ca un vis rău alungat de lumina libertății.»



## miscellanea

### Un interview cu Mons. Sheen

Dl. Richard Arens și Colonelul William F. Heimlich, membri din *Comitetul Camerei Reprezentanților*, au consultat pe Monsiniorul Fulton O' Sheen, Episcop auxiliar de New York și unul dintre cei mai citiți scriitori catolici, asupra câtorva aspecte ale ideologiei comuniste.

Episcopul Sheen a făcut unele declarații, care au provocat o anumită stupeoare în opinia publică americană.

Mons. Sheen a profetizat apropiata desinteregare a comunismului rusesc și și-a exprimat convingerea fermă că Rusia, odată ieșită din teribila experiență comunistă, cu un formidabil potențial de spiritualitate și de sentiment al coeziunii umane, va renaște, devenind *leaderul moral și spiritual al lumii*.

«*Singurul mare aspect pozitiv și constructiv al comunismului — a spus Mons. Sheen — este acela de a fi reușit să restaureze disciplina și sentimentul dedicării, calități care astăzi sunt în declin în lumea occidentală. Lumea noastră modernă — a spus Episcopul auxiliar de New York — s'a îndepărtat de Crucea lui Christos și într'un anumit sens trăiește creștinismul în mod cu totul convențional, opunând conformismului comunist un conformism confesional tat atât de artificial și de dăunător.*

Comunismul, însă, îmbrățișează Crucea, dar fără Christos, ceeace înseamnă durere, tiranie și câmpuri de muncă și de exterminare.

Omul occidental refuză durerea, iar Biserica noastră asistă astăzi neputincioasă la progresivul său naufragiu într'un hedonism cel puțin tot atât de abrutizant și de corosiv pentru spirit pe cât este materialismul tehnic sovietic.

Aceasta este astăzi situația religioasă a lumii, a spus Episcopul scriitor. Care dintre aceste două sisteme — se întreabă — este cel mai apropiat de reconcilierea finală? De sigur nu cel occidental, cu conformismul lui gol, cu un Christos caricaturizat de dulcегării, fals interpretat de un sentimentalism lipsit de substanță, superficial și impotent.

Rusia este mai aproape de reconciliere, fiindcă își duce crucea. Rusia va putea deveni, peste cincizeci sau o sută de ani, una dintre cele mai mari puteri spirituale și morale ale lumii.

Considerând apoi unele aspecte ale politicii externe sovietice din ultimii ani, Mons Sheen a spus: «*Comportamentul Moscovei în ce privește revolta maghiară din 1956 era un motiv suficient de grav pentru a pune Uniunea Sovietică în condiția de a fi expulzată de la ONU, măsură care ar fi putut de sigur preveni și bara contractul ideologic al comunismului.*

Înaltul prelat a sugerat apoi o totală reorganizare a Națiunilor Unite în cadrul căreia Consiliul de Siguranță să poată realiza deciziile și rezolva problemele micilor State.

«*Tara noastră — a adăugat Mons. Sheen referindu-se la Statele Unite — trebuie să așere, în ambianța Națiunilor Unite, cauza popoarelor asuprite, mai ales pe aceea a Poloniei, fiindcă tocmai ele, țările de dincolo de Cortina, sunt marea rezervor de spiritualitate al lumii și de la ele Biserica noastră primește, odată cu sângele și lacrimile atâtor milioane de martiri anonimi, seve care promit renașterea ei viitoare.*»

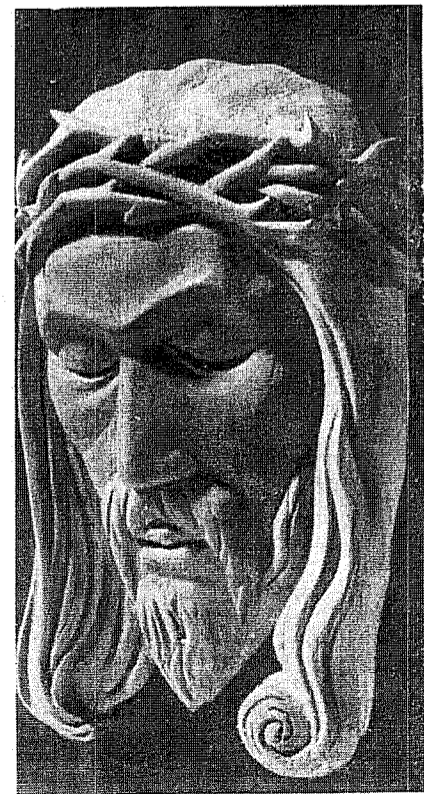
## Pelerinaj românesc la Lourdes

Mons. Aloisio Tautu, parohul Bisericii Române din Roma, a organizat pentru credincioșii săi un pelerinaj la Lourdes.

Pelerinajul, la care au participat români din exil și italieni din România, a participat la Congresul Mariologic, care s'a ținut la Lourdes în septembrie, în cadrul centenarului aparițiilor Sfintei Fecioare în grotă în care se întâlnesc creștini din lumea întreagă.

Este pentru a doua oară, în decursul acestui veac, că românii se duc în grup la Lourdes, pentru a implora de la Maica Domnului ajutor și protecție petru Tara lor.

În viitorul număr al ziarului vom da cronica detaliată a acestui pelerinaj de la care românii din exil așteaptă o fericită soluție a problemei lor naționale arhivată «*sine die*» de către responsabili politici internaționale.



## BELDEANU

Oliviu Beldeanu a căzut în mâna agenților sovietici.

Nici până astăzi nu se știe dacă eroiul așacului la Legația Republicii Populare Române din Berna mai este sau nu în viață.

Cunoscând metodele pe care Rusia sovietică le aplică celor care nu vor să se supună «*disciplinei*» Kremlinului, nimic nu ne îndreptățește iluzia de a-l socoti încă printre cei vii.

În amintirea lui Oliviu Beldeanu, patriot și artist, reproducem acest Christos încununat cu spini, sculptat de el în închisoarea elvețiană și murmurăm o rugăciune pentru sufletul lui și pentru suferințele poporului cărui a și-a sacrificat viața.